Коза-дереза

Був собі дід та баба. Поїхав дід на ярмарок та й купив собі козу. А хитра то коза була, в самого вовка в зубах побувала, та й од вовка втекла: тільки облупив їй вовк бока, — так і ходила пів-бока луплена. Привів дід козу до дому, а на другий день каже жінці:

— Жени, бабо, тую козу пасти!

От погнала вона козу. Пасе, пасе та й напоїть, оглянеться та й постоїть. Пасла ввесь день,

а ввечері гонить до дому. А дід стоїть на воротях у червоних чоботях, кийком підпирається у кози питається:

—Кізонько моя люба, кізонько моя мила! Чи ти пила? чи ти їла?

—Ні, дідусю, не пила я і не їла. Тільки, як бігла через містечок, ухопила кленовий листочок; як бігла через гребельку, вхопила водиці крапельку,—тільки й пила, тільки й їла.

От другого дня посилає дід старшого сина.

—Женіж ти, сину!

Той погнав. Пасе, пасе та й напоїть, оглянеться та й постоїть. Пас увесь день, а ввечері гонить до дому. А дід уже стоїть

на воротях у червоних чоботях, кийком підпирається, у кози питається:
—Кізонько моя люба, кізонько моя мила! чи ти пила, чи ти їла?
—Ні, дідусю, не пила я і не їла. Тільки, як бігла через місточок, ухватила кленовий листочок; як бігла через гребельку, вхопила водиці крапельку; тільки й пила, тільки й їла.

От посилає дід меньчого сина. Пасе хлопець увесь день, пасе, пасе та й напоїть, оглянеться та й постоїть, а ввечері тільки став до воріт догонить, а дід уже стоїть на воротях у червоних чоботях, кийком підпирається, у кози питається:

—Кізонько моя люба, кізонько моя мила! Чи ти пила, чи ти їла?
—Ні, дідусю, не пила я і не їла. Тільки, як бігла через місточок, ухопила кленовий листочок; як бігла через гребельку, вхопила водиці крапельку, —тільки й пила, тільки й їла.

Посилає дід внучку. Пасе вона ввесь день, пасе, пасе та й напоїть, оглянеться та й постоїть, а ввечері тільки стала до воріт догонить, а вже дід стоїть на воротях у червоних чоботях, киком підпирається, у кози питається:

–Кізонько моя люба, кізонько моя мила! Чи ти пила, чи ти їла?

–Ні, дідусю, не пила і не їла. Тільки, як бігла через містечок, ухопила кленовий листочок; як бігла через гребельку, вхопила водиці крапельку; тільки пила, тільки й їла.

От узяв дід та й сам погнав, щоб вивірить, що та коза строїть. Пасе дід козу ввесь день, пасе, пасе та й напоїть, оглянеться та й постоїть, а ввечері погнав до дому і тільки надігнав над дорогу, а сам навпростець пішов по-за городами, та став на воротях у червоних чоботях, киком підпирається, у кози питається:

–Кізонько моя люба, кізонько моя мила!
Чи ти пила, чи ти їла?

–Ні, дідусю, не пила я і не їла. Тільки, як бігла через місточок, ухопила кленовий листочок; як біг-

ла через гребельку, вкопила водиці крапельку,
—тільки й пила, тільки й їла.
Розсердився тоді дід,
замахнувся

на козу кийком,—вона злякалась та й утекла в ліс.

Біжить коза, бачить—зайчикова хатка; вона туди та на піч—залізла та й сидить. Коли це прибіг зайчик,—чує, щось ворушиться там на печі. Він і питає:

—А хто, хто в моїй хатці?

—А вона, коза, сидить на печі та й каже:

Я коза-дереза,
Пів бока луплена,
За три копи куплена!
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами,
Ніжками затопчу,
Хвостиком замету".

Зайчик злякався, вибіг з хати, сів під дубком та й плаче. Коли йде вовк та й питається:

– А чого ти, зайчику, плачеш?

– Як жемені, вовчику-братіку, не плакати: якийсь звірь у мене в хаті сидить – невиданий, неслиханий.

– Ходім, – каже вовк, – я вижену!

Побіг вовк до хати та й питається:

– А хто в зайчиковій хаті?

А коза з печі:

Я коза. – Дереза,
Пів бока луплена,
За три копи куплена!
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами,
Ніжками затопчу,
Хвостиком замету!

Злякався вовк та навтьоки.

– Ні, – каже, – зайчику, не вижену, боюся!

От знов зайчик сів під дубком та й плаче. Коли йде ведмідь та й питається:

– А чого ти, зайче, плачеш?

– Як же мені, ведмедику, не плакати; якийсь звір у мене в хаті сидить – невиданий, неслиханий.

– От я його вижену! – каже ведмідь. Потупав до хати та й питає:

– А хто, хто в зайчиковій хаті?

– А коза з печі:

Я коза-Дереза,
Пів вока луплена,
За три копи куплена!
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами,

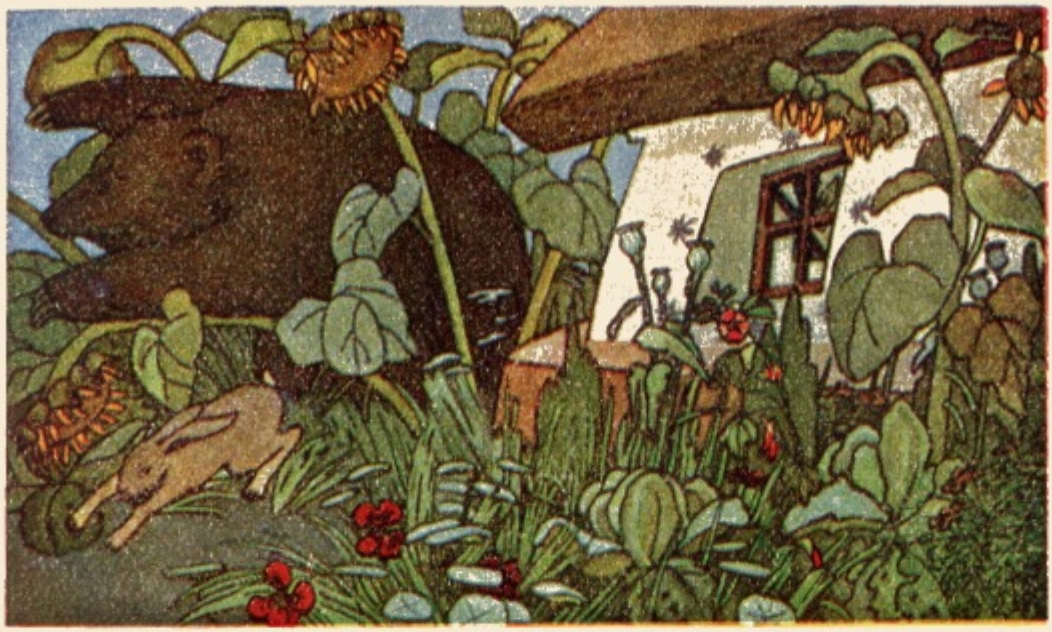

Ніжками затопчу,
Хвостиком замету!

Ізлякався ведмідь,-геть утікає,соняшники ламає,світ за очі біжить,аж земля движить.

– Ні,-каже,-зайчику, не вижену, боюся.

Ще більше зажурився зайчик,сидить під дубком та й плаче. Коли біжить лисичка, побачила зайчика та й питається:

– А чого це ти,зайчику-побігайчику, плачеш?

– Як же мені,лисично-сестричко, не плакати,коли в моїй хатці страшний звір сидить - не-

виданий, неслиханий!
—От я його вижену!
—Де тобі, лисичко, його вигнати, —каже зайчик. — Тут і вовк гнав-не вигнав, і ведмідь гнав-не вигнав!
—А я вижену!
Побігла лисичка до хатки та й питається:

—А хто, хто в зайчиковій хатці?
—А коза з печі:

Я коза-Дереза,
Пів вока луплена,
За три копи куплена!
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами,
Ніжками затопчу,
Хвостиком замету!

Злякалася лисичка та й геть з хатки.

—Ні, —каже, —зайчику-побігайчику, не вижену, боюсь!

Ще більше зажурився зайчик, сидить і плаче.
Аж ось лізе рак-неборак та й питається:
—А чого це ти, зайчику-побігайчику, плачеш?

—Як же мені не плакати,
коли в моїй хатці
страшний звір
сидить-невида-
ний, неслиханий!
—Ходім, я його
вижену!

—Е, ні, не виженеш! Тут і вовк гнав-не вигнав, ведмідь гнав-не вигнав, і лисичка гнала, та не вигнала, а то ти!
—Ба таки вижену!
От лізе рак у хату та й питається:
—А хто, хто в зайчиковій хатці?
А коза з печі:

Я коза-дереза,
Пів бока луплена,
За три копи куплена!
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами,
Ніжками затопчу,
Хвостиком замету!

А рак усе лізе та лізе. Заліз на піч та:
—А я рак-неборак,
Запорозький козак!
Ой я рак-неборак,
Як ущипну-буде знак!

Та як ущипне козу! А вона з печі на піл, з полу на діл, та –
– Не-ме-не! Не-ме-не!
Та з хати – тільки й видко.
А зайчик такий радий, – знов у своїй хатці живе та пожива є та добро нажива є.

„КОЗА-ДЕРЕЗА“, КАЗКА З МАЛЮНКАМИ Г. ПАВЛОВИЧА.

ЧИТАЙТЕ ІЛЮСТРОВАНИЙ САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ЧАСОПИС

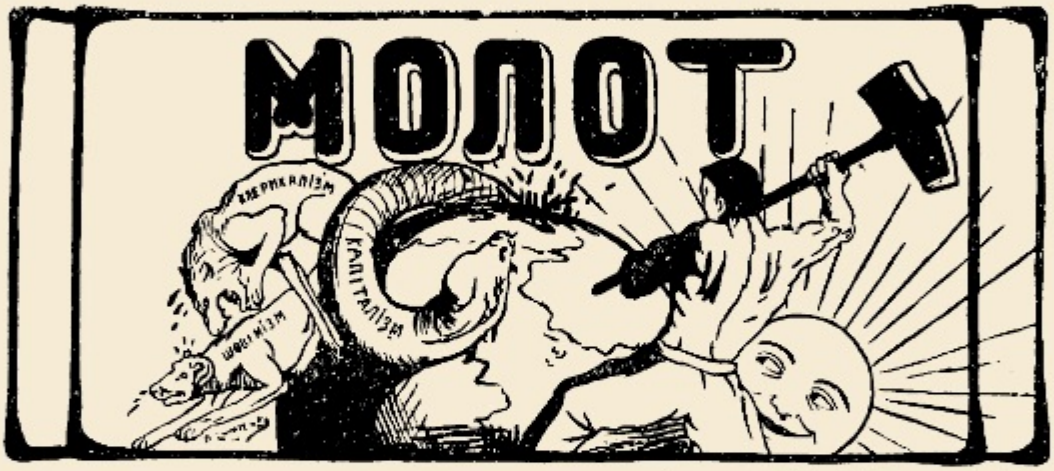

Адреса редакції: МОЛОТ, 414 E. 9th Str. NEW YORK, N.Y.

ДРУКОВАНО 16.000 ПРИМІРНИКІВ. 1921. ВІДЕНЬ. ДРУКАРНЯ АДРІЯ.